

kdo po řadu let vykonává své zaměstnání bezvadně a po dlouhé době se jednou dopustí provinění. To závisí na způsobu jednotlivého provinění a na jeho omluvitelnosti. Ano jest prokázáno, že řidič dresiny porušil předpisy tak hrubým způsobem na místě, jehož nebezpečnost mu byla dobře známa, aniž byl s to, by uvedl omluvitelné důvody pro své počínání (sám praví, že zvláštní rozkaz k rychlé jízdě neměl), osvědčil takovou míru nesvědomitosti a mravní síly, že lze právem předpokládati, že vlastnosti ty jsou u něho trvalé.

Čís. 12164.

Prohlásila-li v řízení o žalobě o oduznání manželského původu dětí matka dětí, že nepřipustí krevní zkoušku na dětech, nelze důkaz ten provést. Souhlas žalujícího manžela matky dětí nemá tu význam.

(Rozh. ze dne 3. prosince 1932, Rv I 1513/31.)

Žalobu manžela matky dětí o oduznání manželského původu dětí o b a n i ž š í s o u d y zamítly, o d v o l a c í s o u d mimo jiné z těchto důvodů: Prvý soud, tak uvádí žalobce, připustil sice důkaz krevní zkouškou zúčastněných, neprovedl ho však, poněvadž matka dětí odepřela dáti provést na sobě zkoušku. V tom je prý podstatná vada řízení, poněvadž přes tento odpor mohla býti provedena krevní zkouška na žalobci a na obou dětech a tím byla vždy ještě dána možnost provést důkaz, že děti nepocházejí od žalobce. Odvolací soud nepokládá tyto vývody za odůvodněné. Ze spisů lze především zjistiti, že matka dítěte nejen odepřela krevní zkoušku na sobě, nýbrž i prohlásila, že ji nepřipustí ani na svých dětech. Z toho jest vycházeti. Neboť, stačí-li odepření matky k vyloučení odnětí krve též na jejích dětech, neměla by krevní zkouška jen na žalobci vůbec významu a její pomnutí nemohlo by pak samozřejmě vésti k vadě řízení. Nejvyšší soud uvedl již několikráte, že při krevní zkoušce musí býti zúčastněni srozuměni s odnětím krve z jejich těla. Při tom zdůrazňuje se zvláště, že ani strana ve sporu nemůže býti donucena k odnětí krve z jejího těla za účelem důkazu. Zde odepřela matka bez odporu obhájce manželského zrození odnětí krve na svých dětech a nelze zajisté dopustiti, aby žalobce, který jako takový vystupuje proti nedospělým dětem, sám rozhodoval o tom, zda může býti na nich provedena krevní zkouška. Žalobce jest stranou a nemůže ve vykonávání své otcovské moci dáti k něčemu svolení, co není v zájmu dětí, nýbrž jen v jeho vlastním zájmu. Jeho svolení tudíž vůbec nepřichází v úvahu. Nestačí-li však zdráhání matky samé, nemohlo by býti ani soudu procesnímu ponecháno, by o tom sám rozhodl, poněvadž to není v rozsahu jeho působnosti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Proč nebylo řízení odvolacím soudem doplněno krevní zkouškou, soud odvolací zcela případně a vystižně odůvodnil a stačí odkázati na důvody napadeného rozsudku v tomto směru. Proto není tu vytýkané

vadnosti řízení. I po stránce právní odvolací soud věc posoudil správně. Žalobce, který sám doznal, že s matkou dětí v kritické době až do vánoc 1929 tělesně obcoval, nedokázal, že není možné, by děti narozené dne 30. dubna 1930 od něho byly zplozeny (§ 158 obč. zák.). Podle téhož zákonného ustanovení ani cizoložství matky, ani její tvrzení, že dítě je nemanželské, nemohou o sobě zbaviti dítě práv manželského zrození. Bez významu jest tudíž, že matka dětí odepřela, by byla jí a jejím dětem odebrána krev k provedení krevní zkoušky, a nelze z toho vyvozovati nic pro posouzení otázky manželského zrození dětí, uváží-li se, že důkaz krevní zkouškou lze provésti jen se svolením osob, jimž krev odebrána býti má, a že žalobci jako otcí dětí nelze přiznati právo, by ve svém vlastním zájmu dával potřebné svolení k odebrání krve dětem. Správně soud odvolací uznal, že nemohl procesní soud sám rozhodnouti o odebrání krve dětem, poněvadž to není v rozsahu jeho působnosti. Netřeba proto v souzeném případě uvažovati, jaký význam pro spor má odepření matky k odebrání krve, ana matka své cizoložství doznala, naproti tomu však jest nesporná její soulož i s manželem (žalobcem) v kritické době. Aby žalobě mohlo býti vyhověno, pak by musil žalobce dokázati (§ 158 obč. zák.), že není možné, by děti od něho byly zplozeny, a an to nedokázal, bylo žalobu zamítnouti.

Čís. 12165.

Pojišťovací smlouva.

Ustanovení prvního odstavce § 20 zákona o pojišťovací smlouvě ze dne 23. prosince 1917, čís. 501 ř. zák., jest donucujícím předpisem již podle svého doslovu.

Ohlášení nároku pojistiteli nespadá mezi zákonné oznamovací povinnosti pojistníka, jichž opomenutí podléhá jen smluvním průpadním doložkám vytčeným v § 32 zák.

Ustanovení pojišťovacích podmínek pro zodpovědnostní pojištění, že pojistitel neručí, stalo-li se uplatnění nároku třetí osobou po uplynutí tří měsíců po skončení pojišťovacího poměru, není nicotné podle § 20 (1) poj. zák. aniž odporuje dobrým mravům. Toto ustanovení nedopadá, nemohl-li odškodňovací nárok, jehož důvodem jest pojistná příhoda, býti uplatňován proto, že ještě nevzešel anebo nemohl býti pojistníku znám.

(Rozh. ze dne 3. prosince 1932, Rv II 153/31.)

Žalující firma uzavřela se žalovanou pojišťovnou roku 1924 pojišťovací smlouvu o povinném ručení na 10 let. Podle smlouvy byla žalovaná povinna odškodniti žalobkyni za poškození každé jednotlivé osoby automobilovou úrazovou událostí až do výše 50.000 Kč. Pojišťovací smlouva byla dohodou stran v roku 1928 zrušena a krycí povinnost žalované strany z pojišťovací smlouvy (pojistky) stanovena byla do 18. dubna 1928 12 hodin v poledne. Dne 22. prosince 1926 narazilo auto žalobkyně, kryté pojištěním, na povoz, řízený kočím Š-em, při čemž byl povoz poškozen a kočí poraněn. Poškozený Š. žaloval roku 1927 žalobkyni o náhradu mimo jiné též rozdílů mezi skutečně mu ušlým výdělkem a